

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 227

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ ΙΘ

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἑφημερίδος, ἐπὶ τῆς ἑδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουνίου 1883.

Δὲν γνωρίζομεν πῶς καὶ πότε φύονται οἱ ἀμανῖται, ἠξεύρομεν ὅμως ὅτι μετὰ τὴν βροχὴν ἀναφαίνονται σμήνη κοχλιῶν εἰς τὰ βαλτώδη μέρη. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐβρεξεν ἐσχάτως, ἀλλ' οὔτε εἶνε βαλτώδης ἔλη, πλὴν τοῦ Βάλτου, ἐξαίφνης ὅμως ἀνεφύησαν τόσοι ὑποψήφιοι δημοτικοὶ ἀρχόντες, ὥστε τὸ φαινόμενον ἀξίζει νὰ ἐξετασθῇ.

Εἶνε δυστύχημα, εἶνε εὐτύχημα τὸ γεγονός; ἀπορεῖ τις ἀληθῶς πῶς νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ. Ὁ Ἀσμοδαῖος, ὅστις εἶνε εὐδιάθετος νὰ θεωρῇ πάντοτε τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ῥοδίνην αὐτῶν ὄψιν, τὸ θεωρεῖ μέγα μάλιστα εὐτύχημα. Κατηγορεῖται ἡ Ἑλλάς συνήθως ὅτι στερεῖται ζωτικότητος καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ σπουδάζοντες πιστευόμεν ὅτι ὑπάρχει λειψανδρία ἐν Ἑλλάδι. Προχθὲς ἀκόμη ἐθρηνοῦμεν τὸν θάνατον τοῦ Κουμουνοῦρου μετὰ τὴν ιδέαν ταύτην καὶ πολλοὶ ἀκόμη, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ὁ κ. Τρικούπης, δὲν ἀπέμαζαν τὰ δάκρυά των. Τόσον συνηθάνθησαν τὴν ἐκλείψιν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἐλοιπόν, εἶνε ὀλίγον σήμερον ὅτι ἔχομεν δεκατρεῖς χιλιάδας ἀνδρῶν ἐκ τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν καὶ τρεῖς ἀκόμη χιλιάδας ἐκ τῶν νέων, οἵτινες ὅλοι ἐμφοροῦνται τοῦ ἱεροῦ πυρός νὰ κυβερνήσωσι τὴν πατρίδα των;

Τὴν ἐπαθες, Τρικούπη, ἐπὶ τέλους, καὶ σὺ Δηλιγιάννη καὶ Πετιμεζᾶ καὶ ὅστις ἄλλος νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ διεκδικήσῃτε τὴν πολιτικὴν κληρονομίαν τοῦ Κουμουνοῦρου, καὶ σὺ Μεσογνήζη σάκκον ἐνδύσαι καὶ θρήνηι, παραμερίσατε, κάμετε τόπον νὰ περῆσωσιν αἱ δεκαεὶς αὐταὶ χιλιάδες νέων ἀνδρῶν.

Ἄς ἔλθωσι λοιπὸν τώρα νὰ μᾶς εἴπωσιν ὅτι ἡ Ἑλλάς στερεῖται ζωτικότητος, ἡ Ἑλλάς πάσχει λειψανδρίαν. Δὲν ἔχομεν ἄλλο πρὸς ἀπόδειξιν, ἢ νὰ συλλάβωμεν τὸν πρῶτον φίλον τὸν ὁποῖον θ' ἀπαντήσωμεν καὶ νὰ τὸν παρουσιάσωμεν: ἰδοὺ, Κύριε, εἰς, ἰδοὺ δύο, ἰδοὺ τρεῖς, ἰδοὺ δεκατρεῖς χιλιάδες, ἰδοὺ καὶ τρισχίλιοι: ἄλλοι εἰς ἐφεδρείαν, ὅλοι ἄνδρες. Ἄν δὲν πιστεύετε, δοκιμάσατε.

Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι εἶνε πληγὴ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀναφανείσα αὕτη πολυανδρία, μετὰ τὴν λειψανδρίαν τὴν ὁποίαν ἐθρηνοῦμεν, εἶνε νόσημα τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τὰ αἷτια. Μισάνθρωποι, ἀπαισιόδοξοι, καὶ δὲν εὐχαριστεῖτε τὸν θεὸν ὅτι ἠλέησεν ἡμᾶς καὶ ἐπεμψε λεγεῶνας ὅλους ἀνδρῶν σπουδαίων σήμερον καὶ αὔριον μεγάλων ἔνθα κυβερνήσωσι τὴν δυστυχῆ αὐτὴν Ἑλλάδα; Ἀληθῶς ὅμως εἶνε δύσκολον νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀπαισιόδοξους αὐτοὺς καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ Ἀσμοδαῖος. Τὴν μίαν ἡμέραν θρηνοῦσι διὰ τὴν λειψανδρίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἄλλην ταλανίζουσιν αὐτὴν διὰ τὴν πολυανδρίαν τῆς.

Ὁ Ἀσμοδαῖος ὅμως, ὅστις σπανίως χαίρει διὰ τὰ συμβαίνοντα, αἰσθάνεται ἤδη ἄκρατον χαρὰν διὰ τὸ φαινόμενόν τῆς πληθώρας τῶν ὑποψηφίων δημοτικῶν ἀρχόντων, εἰς τοὺς ὁποίους ὀλίγον ἔλειψε νὰ παρασύρῃ καὶ αὐτὸν τὸ ρεῦμα, ἀφοῦ παρέσυρε καὶ φίλους του καὶ τὸν τυπογράφον του, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τοὺς στοιχειοθέτας του.

Τὴν χαρὰν αὐτὴν αἰσθάνεται δευτέραν φοράν ἤδη. Τὴν πρώτην ἔταν ἀπεδείχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν Βελέντζα ὅτι ἐκλάπησαν τὰ χρῆματα τοῦ ταμείου τῶν Θεβῶν ἐκ φιλοπατρίας καὶ τὴν δευτέραν σήμερον ὅτε ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν Ἑλλάδι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐπιπίπτουσιν ὡς σμήνη ἀκρίδων καὶ ἀναφάνονται ὡς κοχλῖαι ἔρποντες ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς ἀρχῆς καὶ ἀναφάνονται ὡς ἀμανῖται.

Θαρρεῖτε λοιπὸν, δεκαεὶς χιλιάδες μικροὶ μου, καὶ σὰς εὐχομαι ταχέως νὰ γείνητε μεγάλοι. Ἐχετε μέλλον. ΕΞ